

Skrift lader sig juridisk forsvare; jeg har den Tillid til hans juridiske Indsigt, at jeg er fuldkommen overbevist om, at han ikke har gjort Andet, end hvad der retlig kan forsvares, og i den Henseende kan det ikke nytte, at den ærede Ordfører stempler Handlingen som ulovlig. Dette Stempel kan paa Grund af en saadan Udtalelse ikke blive sidende paa den Fremgangsmaade, der er brugt i denne Sag; der maa noget langt Mere til for virkelig at faae den stemplet som ulovlig. Dette „ulovligt“ er jo tilshyneladende et ganske mildt Udtryk, men for mig er det et meget nærgaaende. Jeg skulde meget ønske, at ingen Rigsdagsmand betegnede den Adfærd, der var udviist af et Medlem af Ministeriet paa denne Maade, uden at han samtidig foreslog Ansvarret gjort gjældende. Naar en Paastand om „Ulovlighed“ saaledes henkastes uden at være fulgt af en Handling, der gjør Ansvar gjældende, saa hører den til de Udtryk, man maa finde sig i — man maa finde sig i saa Meget — men den taber da ogsaa sin egentlige Betydning og kommer i Klasse med nedsettende, ringeagtende Udtryk, med Udtryk, der i og for sig ikke have den Vægt, der ligge i dem. Jeg maa, som sagt, meget tilraade, at Ingen her stempler en Ministers Fremgangsmaade som „ulovlig“ uden samtidig dermed at vise Betydningen af sit Ord ved at forlange Ansvar gjort gjældende, og jeg maa for mit Vedkommende opfordre de ærede Herrer, der maatte troe, at jeg ved at lade Kassebeholdningen være bleven indestaaende hos Finantsministeren mod 4 pCt. Renten skulde have begaaet noget Ulovligt, til at gjøre Ansvarret gjældende mod mig. — Hvis de ikke gjøre det, tilbageviser jeg Betydningen som en Fornærmelse, som jeg maa finde mig i, men som jeg ikke paa nogenomhelst Maade anerkjender for berettiget. Jeg tror ikke det er godt paa denne Maade at omgaaes med Ord, der ere vægtsfulde Vaaben, som man, naar man tager dem frem, ogsaa skal bruge, og at det skal kunne gaae hen, som om Ingenting er passeret, naar man her udtaler og paastaer, at Regjeringen har handlet ulovligt; det er høist skadeligt for den offentlige Moral, at Thinget skulde kunne vedblive med Rolighed og Fornøielse at arbejde med en Mand efter først at have sagt til ham: Du

har vel handlet ulovligt, men det gjør ikke videre.

Naar jeg saaledes i den juridiske Opfattelse af denne Sag har den fuldkomne Tillid til min næstforegaaende Formand, saa stiller Spørgsmaalet sig anderledes, naar jeg opfatter Sagen fra den politiske Side. Fra denne Side betragtet, troer jeg, at Sagen, seet fra hans, fra min næstforegaaende Formands Synspunkt, har sin Berettigelse, og jeg har allerede tilladt mig at udvikle for det ærede Thing, hvorfor jeg troer dette; men jeg er ogsaa berettiget til at gjøre min politiske Opfattelse gjældende, jeg er med Hensyn til Reservesøndens Midler berettiget til at gaae frem efter min politiske Opfattelse af Forholdet, og det er denne min Opfattelse, jeg har tilladt mig at udtrykke ved forskellige Forlangender til det ærede Thing i Finantsloven. — Det er sagt her, at det af Udvalget stillede Forslag ikke skulde kunne svække Regjeringens Stilling — ikke den enkelte Ministers, men Ministeriets Stilling — fordi det angik et indbyrdes, indenlandsk Forhold og derfor ikke havde videre at betyde. Jeg vil i den Henseende bemærke, at det er første Gang, Kongeriget skal erhverve sig Tillid paa det europæiske Pengemarked; det er hidtil den samlede danske Stat, der har nydt en stor Tillid, og det er at haabe, at Kongeriget vil nyde godt deraf og deeltage derti; men det er, som sagt, første Gang, at Kongeriget selvstændigt træder op paa det store Pengemarked. Dersom det nu skulde blive bekjendt, at Kongerigets Indenrigsminister ikke har været istand til at opretholde de her omhandlede Forpligtelser, men at det alene er Monarchiets Finantsminister, ved hvis Trofasthed disse Forpligtelser ere opfyldte, saa maa det svække Kongerigets Stilling og vil have til Følge, at naar der bliver forhandlet om den Art Sager, saa vil Indenrigsministerens Ord ikke faae den Betydning, som de Herrer selv maae ønske, at hans Ord maa have. Ingen kan nemlig da vide, hvorledes de ærede Herrer her ville opfatte Indenrigsministerens Foretagender; man vil kun have det for Dø, at man har seet Rigsdagen fragaae og underkjennde en Forpligtelse, som Indenrigsministeren havde paataget sig, skjøndt det hele Beløb, hvorom det dreiede sig, ikke var stort mere end 100,000 Rbd. Dette er